

z právního obchodu. Přehlíží, že nešlo o prodej hostinské koncese v pravém slova smyslu, nýbrž že šlo u žalovaného o vzdání se koncese hotelové, hostinské a výčepnické pro dům č. p. 109 v B. za peněžitou úplatu. Šlo o oboustrannou závaznou a úplatnou smlouvu o vzdání, která v zákoně nikde není zakázána, a jejímž předmětem je podle utvořivších se poměrů hospodářských a s takovým vzdáním pravidelně spojovaných účinků právních a majetkových, majetková hodnota v tom záležející, že podle očekávaných a předpokládaných účinků, jež provázejí takové vzdání řečených koncesí ve prospěch třetích osob, vytváří se pro nabyvatele zdroj příjmů, jehož mohutnost je vyvažována výší odstupného za takové vzdání zaplaceného. S touto právní podstatou řečené smlouvy o vzdání se koncese nemá ničeho činiti právní otázka, zdali hostinská koncese je nespěšitelná, neprodajná, nepřenosná a že je vyloučena z právního obchodu. Také je zřejmo, že nejde o odstupné za byt, a že vůbec nejde o nájem, nýbrž o pacht živnosti hotelové, hostinské a výčepnické, jichž umožněné dosažení je předmětem řečené smlouvy a to předmětem hlavním a právní povahu celé smlouvy zřetelně určujícím. Když odvolací soud vedle toho nadbytkem ještě zjišťuje, že odstupné je vzhledem k daným poměrům nízké, jsou tím vyvráceny všechny námitky dovolatelovy v této příčině pronášené.

Čís. 2595.

Při důkazu výslechem stran jest co nejprísněji šetřiti zásady bezprostřednosti. Není zejména přípustno, by strana po svém výslechu v nepřítomnosti soudce výpověď do protokolu nadiktovala. Na tomto poklesku (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) nezmění se ničeho tím, že byl pak protokol soudcem v přítomnosti stran přečten a schválen.

(Rozh. ze dne 8. května 1923, Rv I 671 '23.)

Oba nižší soudy vyhověly žalobě.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zásada bezprostřednosti vyžaduje, by soudce, rozepři projednávající, účastnil se celého ústního jednání, totiž všech úkonů procesních. K těmto náleží dle §u 207 odstavec první c. ř. s., by o každém ústním projednávání na soudě byl sepsán jednací protokol, což jmenovitě platí také dle §u 380 odstavec první a 343 odstavec první a druhý c. ř. s. o protokolování výsledku výslechu stran. Při provádění důkazu výslechem stran musí býti dbáno zásady bezprostřednosti co nejprísněji, a zajisté ještě úzkostlivěji než při provádění ostatních důkazu. Zákon klade předpisem §u 375 odstavec druhý c. ř. s. obzvláštní důraz na to, by tento důkaz prováděn byl u nalézacího soudu. Podle řečeného předpisu je provádění tohoto důkazu před dožádaným soudcem přípustno jenom tehdy, když jsou tomu na závalu nepřekonatelné překážky nebo

když by dostavení strany způsobilo nepoměrné náklady. Plyne to také z předpisů Šu 377 odstavec první, 378 a 381 c. ř. s. Podle zprávy nalézacího soudu první stolice proveden byl výslech žalovaného jako strany tím způsobem, že soudce vyslechl přednes žalovaného jako strany, povolil pak žalovanému, aby svou výpověď sám stylisoval a nadiktoval do protokolu, mezi čímž se několikrát vzdálil do sousední místnosti, kdež sepisoval soudní smíry a když žalovaný nadiktoval svou výpověď, soudce ji přečetl a ježto nebylo námitek, odmítl další nabídnuté důkazy jako zbytečné a skončil jednání. Z toho plyne, že část úkonů procesních vykonána byla v soudcově nepřítomnosti a, byť i se tento postup stal za souhlasu obou stran, nebyla tím odstraněna vada řízení v tom záležející, že v podstatné části řízení, totiž při výslechu žalovaného jednáno bylo bez soudce. Proto, že odvolací soud mlčky schválil tento nepřípustný postup soudu první stolice při výslechu stran a přezkoumal ocenění důkazů prvním soudcem, aniž slyšel žalovaného jako stranu, trpí odvolací řízení vadou, která, nezpůsobujíc zmatečnosti, byla s to zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře (čís. 2 Šu 503 c. ř. s.). Vada tato je tím závažnější a dovolatel to zcela právem vytýká, poněvadž v obou stolicích nebylo dáno víry výpovědi žalovaného jako strany, kterážto výpověď byla považována za méně věrohodnější nežli žalobkyně.

Čís. 2596.

Obchodní pomocník nemůže se domáhati úplaty za dobu výpovědní, pokud samovolně nekonal služby.

(Rozh. ze dne 8. května 1923, Rv I 702/23.)

Žalobce, jenž byl zaměstnán u žalované firmy jako dílenský inženýr, dostal 1. června 1922 výpověď ku 31. srpnu 1922. Proti žalobě o zaplacení služného za srpen 1922 namítla žalovaná, že žalobce v měsíci srpnu pro firmu vůbec nepracoval a z místa podniku, nevzav si ani dovolené, odejel, že mu proto úplata za měsíc srpen nepřisluší. Oba nižší soudy žalobě vyhověly, odvolací soud z těchto důvodů: V tomto případě jde o poměr služební, ohledně kteréhož platí ustanovení zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. a v tomto zvláštním zákoně na ochranu zaměstnaných obsažena jsou ustanovení pro případ, že ta neb ona strana své povinnosti zanedbává. Dle Šu 27 čís. 4 cit. zák. může zaměstnavatel zaměstnaného ihned ze služby propustiti, když bezdůvodně práci zanedbává a tím může se dalšího placení služného zbaviti. Toho však žalovaná neučinila, svého práva, žalobce ihned ze služby propustiti, nepoužila, služební poměr žalobcův trval tedy dále a jest proto žalovaná povinna po čas služebního poměru, tedy i za měsíc srpen 1922 žalobci služné platiti bez ohledu na to, zda žalobce skutečně pracoval či nikoliv, a nebylo proto třeba zabývati se zjišťováním dalších skutečností.